

Ασχήμιες καρνάβαλων και λοιπών μασκαράδων (Δημήτρης Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 26 Φεβρουαρίου, 2009

**«Κριτήριο ορθόδοξου φρονήματος αποτελεί η στάση του Χριστιανού
έναντι του μοναχισμού»**

όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς

Η γνωστή ματαιοπανήγυρις του παρόντος βίου, το καρναβάλι «μας ήλθε πάλι», όπως έλεγε παλιό σχολικό τραγουδάκι. Όπως κάθε χρόνο η πόλη της Πάτρας προσελκύει το ενδιαφέρον του «χειμαζομένου», όχι βέβαια από την οικονομική κρίση, αλλά από το ...κρύο, λαού. (Η λέξη χειμάζομαι, σημαίνει κυριολεκτικά ότι υφίσταμαι τις ταλαιπωρίες του χειμώνα, τυραννιέμαι μεταφορικώς. Στην αρχαία Εκκλησία, «χειμαζόμενοι» ήταν όσοι χριστιανοί υπέπιπταν σε μεγάλα αμαρτήματα και παρέμειναν, χειμώνα - καλοκαίρι, εκτός του ναού την ώρα της Θείας Λειτουργίας, για να μετανοήσουν. Στην κατάσταση που βρισκόμαστε αυτή την εποχή ως λαός, θα πρέπει να παραμείνουμε πολλούς χειμώνες... «χειμαζόμενοι», ώστε να συνέλθουμε και να έλθουμε «εις εαυτόν»).

Ως γνωστόν σ' αυτό το παρδαλό πανηγυράκι της Πάτρας, παρελαύνουν κάποια «άρματα», ομού με «αρματωμένους» αρλεκίνους και λοιπούς τζιτζιφιόγκους, τα οποία διακωμωδούν και καυτηριάζουν επίκαιρα γεγονότα. Επιλέγουν, δηλαδή, οι εμπνευστές τους ένα θέμα της δημοσιότητας, το οποίο «ένιωσε» το Πανελλήνιο, «μεταμφιέζουν» αναλόγως το «άρμα» και το αργοσέρνουν θριαμβικά στους πατρινούς δρόμους. Φέτος, όπως μαθεύτηκε, οι καρναβαλικές λαιδορίες θα στραφούν κατά του Αγίου Όρους. Κεντρικό θέμα του καταναλωτικού αυτού υποπροϊόντος, της αποχαυνωτικής, εισαγόμενης από την Δύση, σαχλαμάρας, που ονομάζεται καρναβάλι, θα είναι η μονή Βατοπαιδίου. (Εξαιρώ τα παραδοσιακά δρώμενα από την παρούσα κριτική μου, αν και αυτά έχουν απωλέσει τον αυθορμητισμό και αθωότητά τους). Η πρόθεση των διοργανωτών για διαπόμπευση του μοναχισμού, του Αγίου Όρους και της Ορθόδοξης Εκκλησίας γενικότερα, έγινε γνωστή και υπήρξε αντίδραση

απ' όλες τις μονές του Αγίου Όρους, από πιστούς πολίτες, από ανθρώπους που θλίβονται για την κατάντια ενός ολόκληρου λαού, που δεν διστάζει να διασύρει τα όσια και τα ιερά του. Μάλιστα υπήρξε προσφυγή στην Δικαιοσύνη, όμως στα πλαίσια της υποτίθεται ελευθερίας της «τέχνης», απορρίφθηκε. Είναι γνωστό πως όλοι οι αποτυχημένοι, οι ατάλαντοι, οι συμπλεγματικοί, που υποδύονται τους «απελευθερωμένους» καλλιτέχνες, για να τους προσέξουν, καταφεύγουν σε αρρωστημένες και φτηνιάρικες «δημιουργίες». Τα τελευταία χρόνια, εκτός από τα γνωστά σκουπιδοσεξουλιάρικα θέματα, στοχοποιούν, πάλι για εντυπωσιασμό, «πατρίδα και πίστιν». Υπό το πρόσχημα του μεταμοντέρνου (μηδενισμού), κυριάρχησε στην «τέχνη» το τιποτένιο, το ασήμαντο, το ευτελές, το πρόστυχο, το βλάσφημο. (Θυμίζω εκείνο το εκνηπιαστικής υφής γραπτό έμεσμα του Ανδρουλάκη, μια έκθεση «νεοποχίτικης» τέχνης, όπου ένα δίποδο ξερατό από το Βέλγιο πρόσβαλλε τον Τίμιο Σταυρό, ένα άλλο βαρβαρώδες επινόημα, στο οποίο εξευτελιζόταν ο Εθνικός μας Ύμνος. Η διαστροφή και η βλακεία, βαφτίζονται τέχνη και, όπως έλεγε ο Κόντογλου, «είναι να φράζει κανένας τα μάτια του. Όλα αυτά τα πασαλείμματα απάνω στους μουσαμάδες, που λέγονται έργα ζωγραφικής, όλα αυτά τα παλιοσίδερα ή τα νταμαροκοτρώνια που παρουσιάζονται σαν έργα γλυπτικής σε κάνουν όχι μονάχα ν' αηδιάσεις για το κατάντημά μας, αλλά και να θυμώσεις για την αδιαντροπιά που φανερώνουν αυτά τα τερατουργήματα»).

Η γελοιοποίηση όμως του μοναχισμού δεν αποτελεί απλώς αδιαντροπιά, είναι ανοσιούργημα, ιεροσυλία. Ό,τι και να έκανε ο ηγούμενος της μονής Βατοπαιδίου (η Δικαιοσύνη δεν έχει ακόμα αποφανθεί), δεν δικαιολογείται αυτή η αισχρή πολεμική κατά του Αγίου Όρους. Δεν έχουμε το δικαίωμα, είναι εσχάτη πλάνη και ανομία, να καταρρακώνουμε εμείς οι Έλληνες, μ' αυτόν τον χυδαίο τρόπο, την Εκκλησία, το πατροπαράδοτο σέβας, που όλοι οι σοβαροί ιστορικοί αναγνωρίζουν ότι στάθηκε κυριολεκτικά «ελληνοσώτεια» τα φοβερά χρόνια της δουλείας. Στην αρχαία Ελλάδα, την οποία επικαλούνται πολλοί «δημοκράτες», η βεβήλωση του ιερού, τιμωρούνταν με την ποινή του θανάτου. Υπήρχε η «ιεροσυλίας γραφή» και ο ιερόσυλος, αφού δημευόταν η περιουσία του, θανατωνόταν και ενταφιαζόταν εκτός των ορίων της πόλεως. (Το θέμα πραγματεύεται ο Λυσίας στον «υπέρ Καλλίου ιεροσυλίας» λόγο του). Γι' αυτό μεγαλούργησαν οι πρόγονοί μας. Το πρώτο ρητό που δίδασκαν στους μαθητές ήταν το «θεούς σέβου και θεούς τίμα». Τώρα την ασέβεια την κάνουμε και τηλεοπτικό (κοπρο)-θέαμα.

[Ο καθηγούμενος της Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, αρχιμανδρίτης Γεώργιος σημειώνει σε μια επιστολή του](#) για το θέμα αυτό: «Η διακωμώδησις της Εκκλησίας και ο διασυρμός του τιμημένου Μοναχικού Σχήματος, θεσμών που σέβεται και τιμά ευλαβικά η συντριπτική πλειοψηφία του λαού μας, παρά τα τυχόν ανθρώπινα λάθη των εκπροσώπων τους, είναι ό,τι χειρότερο σε μια χρονική συγκυρία που όλα στην Πατρίδα μας δείχνουν ότι χρειαζόμαστε εθνική ομοψυχία και συμπαράταξη απέναντι στους πολλούς εξωτερικούς κινδύνους και στους αδυσώπητους εσωτερικούς

κραδασμούς...». Το θέμα της μονής Βατοπαιδίου το «φούσκωσαν» οι τηλεύαινες και οι «συνασπισμένοι» εκκλησιομάχοι. Πολεμούν την Εκκλησία, όχι γιατί τους έπιασε ο καημός της κάθαρσης, αλλά γιατί γνωρίζουν πως ο διασυρμός της πίστης επιφέρει χαλάρωση, αποκοιμίζει ηθικά αντανakλαστικά, σκοτίζεται η κρίση, οπότε ο εν συγχύσει και απελπισία ευρισκόμενος πολίτης, θα στραφεί σ' αυτούς, που δήθεν ευαγγελίζονται «πνεύμα και ηθική». Μιλάμε όμως για την Εκκλησία μας, που «σε πολλές κρίσιμες ώρες το ράσο της στάθηκε η εθνική σημαία της Ελλάδας» και αυτό το τιμημένο ράσο θα το ενδυθούν κάποιοι τρισάθλιοι και θα παρελαύνουν μαζί με τις εισαγόμενες γυμνοβραζιλιάνες, ξεχνώντας πως «αν υπάρχουμε σήμερα σαν ελληνική φυλή, είναι γιατί κρατηθήκαμε από το άμφιο της θρησκείας μας όλα αυτά τα χρόνια». (Μυριβήλης).

Δυστυχώς και εδώ στο Κιλκίς οι διοργανωτές της καρναβαλικής ασυδοσίας φρόντισαν να την ονομάσουν με λογοπαίγνιο που παραπέμπει σαφώς στη μονή Βατοπαιδίου. «Οι πειρατές της Βα(λ)τοπεδικής». Προφανώς θα φορέσουν ράσα, για να τα χλευάσουν, θα καγχάσουν για το «κατόρθωμά» τους, για τα μασκαραλίκια τους. Θα κλείσω με μια παράκληση που περιλαμβάνεται σε [επιστολή μοναχών της μονής του Αγίου Σάββα Ιεροσολύμων](#). Όσοι πιστοί ας την υιοθετήσουν: «Παρακαλούμε θερμώς όσους πιστούς ακόμη αγωνίζονται στους προμαχώνες του Γένους και της Πίστεως, ξεπερνώντας φόβο και ανθρωπαρέσκεια, αλλά και όσους θέλουν να βλέπουν τα γεγονότα βαθύτερα από τις τηλεοπτικές κάμερες και διαχρονικότερα από εφήμερους γελοιασμούς, να αντιληφθούν τους συμβολισμούς, τις συγκυρίες και τους σκοπούς μιας τέτοιας πάνδημης βλασφημίας στην οποία παρασύρονται οι συμπατριώτες μας και να ασκήσουν πειθώ μετερχόμενοι κάθε ειρηνικό και νόμιμο μέσο για την αποτροπή της. Και αν τίποτε δεν κατορθωθεί, να απόσχουν παντελώς κάθε καρναβαλικής εκδηλώσεως, παρακαλώντας με δάκρυα το έλεος του Θεού».

Δημήτρης Νατσιός

δάσκαλος- πτυχιούχος θεολογικής ΑΠΘ

Κιλκίς